

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ.

(Συνέχεια, ίδε φυλλάδ, 18).

— Αποθηνήσκει έθελουσίως καὶ πάραυτα, ἐὰν συγκατατίθεσθε νὰ ξεσχίσητε ἐκ τῆς προανακριτικῆς ἐκθέσεως τὴν σελίδα τὴν εἰς αὐτὸν ἀναφερομένην, καὶ ἐὰν ὑπόσχεσθε νὰ τηρήσητε ἐπὶ τῆς προκειμένης ἐκθέσεως ἀπαραβίαστον καὶ αἰώνιον ἔχειμύθιαν.

— Καὶ ποῖος θὰ τῷ προμηθεύσῃ δηλητήριον, ἐὰν παραδεχθῶ τὸν συμβιβασμὸν τοῦτον, ἀν καὶ ἀντιβαίνῃ πρὸς τὴν δικαιοσύνην;

— Ἐγὼ θὰ τῷ παρέξω εἰς αὐτὸν προθύμως.

— Σεῖς, κύριε Μαυρίκιε Σαινβίκτωρ;

— Αὐτὸς μοὶ ἔσωσε τὴν ζωὴν, λοιπὸν κα-

θήκον ἔχω νὰ τῷ σώσω τὴν τιμήν.

— Εἰσθε γενναιότερος ἐμοῦ. Ἐστω! καὶ δὲ οὓς λόγους ἔξειθεστε καὶ πρὸς χάριν πρὸ πάντων τοῦ μοιράρχου, ὅστις ἀλλώς θὰ ἀπέθησκεν ὑπὸ λύπης, ὑποχωρῶ πρῶτον σήμερον ἐπὶ ζωῆς μου. Θὰ εἴμαι ὅμως παρὼν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς.

— Ἐλθετε, τὸ φάρμακον παρεσκευάσθη ἐπὶ τῇ αἰτήσει αὐτοῦ, θὰ τὸ πήνη ἐνώπιόν σας καὶ θὰ ιδήτε τὰς συνεπείας.

Ο Μαυρίκιος Σαινβίκτωρ καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς μετέβησαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πληγωμένου, ὃπου θέαμα συγκινητικῶτατον περιέμενε τὸν Σαδὼκ, ἀν ἦτο δυνατὸν ἡ λιθίνη ἐκείνη καρδία νὰ μαλαχθῇ, ὅταν μάλιστα ἀπεφάσιζέ τι δριστικῶς. Ή κυρία Δαλλιέ ἐσκυμμένη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ Βίκτωρος ἐκράτει μίαν τῶν χειρῶν του καὶ δι' οὐρανίου μειδιάματος ἀνταπεκρίνετο εἰς τὸ ἀόριστον καὶ περιπαθὲς αὐτοῦ βλέμμα, καὶ μετὰ ζήλου ἐνεκωμίαζε τὴν ἀφοσίωσιν ἣν ἔδειξεν ὅπως ἐκδικηθῇ τὴν ἀδελφήν του.

Η Θηρεσία παρὰ τὴν κλίνην γονυπετούσα ἔθρηνε ἐν σιγῇ ἐκεῖνον, ὅστις ἀσυνειδήτως ἐμελέτα τὴν καταστροφήν της· ἡ δὲ μαρκησία κρυπτομένη ὑπὸ τῶν παραπετασμάτων, ὥχρα, ἀκίνητος, πνευστιῶσα ὑπὸ ἐκπλήξεως, ὑπὸ ζηλοτυπίας καὶ ἀγανακτήσεως κατέτρωγε καὶ ἤπειλε ἐνταυτῷ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν προτιμωμένην ἀντίζηλον, τὴν ὅποιαν ἔως τότε ἤγνοει. Ο Βίκτωρ εἰς ἄκρον ἐξασθενήσας ὑπὸ τῆς αἱμορράχιας μόλις ἐκίνει τὰ χείλη, ἀλλὰ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐξέφραζεν εὐχαρίστησιν καὶ εὐδαιμονίαν, καιρίως τραυματίσασαν τὴν μαρκησίαν, ὡς δῆγμα ὄφεως. Η ἀνακάλυψις τοῦ ἔρωτος τούτου τὴν ἐγγράσεις κατὰ δέκα ἔτη καὶ παρ' ὀλίγον ἐλειποθύμει, ὅταν ὁ Βίκτωρ, συγκεν-

τρώσας τὰς δυνάμεις του ἔθλιψεν ἐπὶ τῶν χειλέων του τὴν χειρα τῆς Δαλλιέ, λεγούσης αὐτῷ μετὰ γλυκήτητος·

— Υγίαινε, φίλε μου, αὔριον ἐπαναβλεπόμεθα.

— Η Λουκία ἔξηλθε παρηγοροῦσα τὴν Θηρεσίαν. Ο Σαινβίκτωρ ἐπληγέσας.

Ο πληγωμένος ἐστράφη πρὸς τὸν εἰσαγγελέα, ὅστις διὰ νεύσεως τῆς κεφαλῆς ἐπεκύρωσε τὰ ὥρθεντα· τότε διὰ τοῦ δακτύλου ἔδειξε βιβλίον τι ἡμεωριμένον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐπιγραφόμενον «περὶ Μιμήσεως Χριστοῦ».

— Νὰ ἀναγνώσω ἐνα παράγραφον;

— Ναι, εἶπεν ὁ Βίκτωρ ἀσθενῶς.

Ο ἀπόστρατος ἔλαβε τὸ βιβλίον ὅπως ἐτυχεν ἡμεωριμένον καὶ ἀνέγνωσε τὸ ἔξῆς προστυχὸν χωρίον·

«Ὑπερεπλήθυναν τὰ ἀμαρτήματά σου, τέκνον μου, ἀλλ᾽ ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Υψίστου εἶναι ἀκαταλόγιστος· ἐλθὲ εἰς μετάνοιαν καὶ ἀφεθήσονται σοι τι ἀνομίας. Ἀποσκοράκισον ἀπὸ σοῦ τὰς πονηρούς διαλογισμοὺς καὶ ἐπικαλέσθητι τὸ θεῖον αὐτοῦ ἔλεος, ὅτι αὐτὸς συγχωρήσει σε καὶ εἰς τοὺς κόλπους του λήψεται σε.»

— Αρκεῖ, ἐψιθύρισεν ὁ Βίκτωρ κλείων τοὺς ὀφθαλμούς, ποῦ εἴναι ὁ ἔξιλασμός;

Ο Μαυρίκιος ἔλαβεν ἀπὸ τυνος ἀγγειοθήκης κύμβην ἐμπειριέχουσαν ὑπομέλαν ὑγρὸν καὶ ἐπρόσφερεν αὐτὴν εἰς τὸν ἀσθενῆ, ἀλλὰ πάραυτα ἡ μαρκησία ἀποσύρασα μεθ' ὄρμῆς τὰ παραπετάσματα. Σταθῆτε, κακοῦργοι, εἰπε, δὲν θὰ τὸν δηλητηριάσητε!..

— Η ἀνθοπλίς! εἶπεν ὁ Σαδὼκ καταπλαγείς.

— Ναι, ἡ ἀνθοπλίς, ἡ κλέπτρια, ἡ κακοῦργος, ἐκείνη τὴν ὅποιαν οἱ δήμοι σας θὰ τροχίσουν καὶ θὰ ἀποσπάσουν τὴν καρδίαν θερμὴν καὶ πάλλουσαν, ἡ ὅποια ὅμως σήμερον θὰ σώσῃ ἀπὸ τὰς χειράς σας τὸ θύμα τοῦτο. Κύριε Βίκτωρ, μὴ πίετε, μὴ ἐγγίσετε τὸ δόλιον τοῦτο ποτὸν, εἴναι δηλητήριον, τὸ ώμολόγησαν πρὸ ὀλίγου, θέλουν νὰ σᾶς δολοφονήσουν.

— Τὸ γυνωρίζω, ἀπεκρίθη ὁ Βίκτωρ, καὶ ἐμειδίασε μετὰ πραότητος.

— Απεφασίσατε λοιπὸν νὰ ἀποθάνητε;

— Ναι, ἐξ ἀνάγκης, ἐπαγέλαβεν ἐκεῖνος μὲ φωνὴν διακεκομένην καὶ ἀσθενῆ, διὰ νὰ θάψω εἰς τὸν τάφον τους ἐλέγχους τοῦ συιδότος καὶ τὴν ἀτίμωσίν μου.

— Θὰ σὲ ἀκολουθήσω τότε καὶ ἐγὼ καὶ θὰ

ἀπολαύσω τέλος πάντων τὴν ἀνέλπιστον εὐδαιμονίαν τοῦ νὰ μὴ σὲ ἀποχωρισθῶ πλέον!.. — Τὶ λέγεις ἀθλία; ἀνέκραξεν δὲ Σαδώκ φρικιάσας ἀπέναντι τοιαύτης φρενίτιδος.

— Λέγω δὲ οὐδὲς εἶναι πανάγαθος. Ἡ πανόλβιος αὕτη στιγμὴ μὲ ἀνταμείθει διὰ τὴν σκληρὰν ἀγωνίαν, τὴν ὅποιαν πρὸ δλίγου ὑπέφερον· νὰ ἀποθάνω τοιουτοτρόπως, νὰ ἀποθάνω μαζί σου, νὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἀλλην ζωὴν, ὅπου ἀντίξηλος τοῦ ἔρωτός μου δὲν θὰ ὑπάρχῃ, καὶ ὅπου ἵσως θὰ μὲ ἀνταγωπῆσης ὡς τί ὠραιότερον, τί εὐτυχέστερον τούτου!

Ἐνῷ ὥμιλει, οὐ Βίκτωρ ἔπει τὸ ἥμισυ τοῦ φαρμάκου, ἐγερθεὶς τότε αἰφνιδίως καὶ μετ' ἀπιστεύτου δυνάμεως.

— Μαρκησία, εἶπε, μετανοεῖς διὰ τοὺς τρεῖς φόνους, τοὺς ὅποίους ἔξετέλεσες;

— "Οχι, διότι ἐσκόπευον νὰ σὲ σώσω καὶ διότι θὰ ἔσφαξον ιδιοχείρως τὸν κόσμον ὅλον ἀντὶ μιᾶς τριχὸς τῆς κεφαλῆς σου.

— Ὁποῖον τέρας! ἀνέκραξεν ὁ εἰσαγγελεύς.

— Διάβολος τετραπέρατος, εἶπεν οὐ ἀπόστρατος.

— Οὐδὲς ἐνώπιον τοῦ ὅποίου θὰ ἐμφανισθῶμεν ἀς σὲ δικάσῃ, εἶπεν οὐ Βίκτωρ, διότι ἐγὼ δὲν σὲ καταδίκαζω, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν, λάβε, προσέθηκε προσφέρον αὐτῇ τὸ ἐπαναληφθὲν δηλητήριον. Ἀπόθανον μετ' ἐμοῦ, μαρκησία.

Πρὶν δὲ προφθάσωσιν οἱ μάρτυρες τῆς σκηνῆς ταύτης νὰ τὴν ἐμποδίσωσιν ἡ μαρκησία ἥρπασε τὸ δηλητήριον, τὸ ἔπει μετὰ χαρᾶς ἀγρίας καὶ ὑστερον ἐψιθύρισεν «Εὐλογητὸς οὐδὲς, τώρα εἴμαι εὐτυχεστέρα καὶ τῆς κυρίας Δαλλιέ!..» Μετ' ὀλίγον ἥρχισε νὰ κλονίζηται καὶ τέλος κατέπεσε κατὰ γῆς· καὶ οὐ Βίκτωρ δὲ αὐτὸς μετ' οὐ πολὺ ἔχασε τὰς αἰσθήσεις του· οἱ δρθαλμοί του ἐθολώθησαν καὶ νευρικὸς σμαραγδὸς ἥλιοιώσε τὴν ὄψιν του. «Οταν δέ ο Σαδώκ ὁ ἀείποτε ὑπόπτος ἥγγισε τὰς χειράς του, ησθάνθη αὐτὰς συνεσταλμένας καὶ ψυχράς. Ο αὐτηρὸς εἰσαγγελεύς ἐπέβλεπεν ἐξ ἀρχῆς τὸν Βίκτωρα Δαγγλῆν· αἱ ἀστικαὶ του τὸν ἐκίνουν εἰς ἀγανάκτησιν· ὁ ἀτακτος αὐτοῦ βίος τὸν δυσηρέστει, αἱ δὲ συγναὶ ἐπισκέψεις του ἐν τοῖς καταγωγείοις τῶν χαρτοπαιγνίων, παρὰ τὴν αὐστηρὰν ἀπαγόρευσιν τοῦ μοιράρχου, τῷ διήγειρον πολλὰς κατ' αὐτοῦ ὑπονοίας καὶ πρὸ τῆς ὀλεθρίας ταύτης ἀνακαλύψεως, τὸν κατηράτο ἐνδομύχως ὡς γενόμενον μεγάλης

λύπης πρόξενον τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καὶ ὅμως ὅταν τὸν εἶδεν ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς κλίνης πελιδὸν καὶ ἄψυχον δὲν ἀντέσχεν, ἀλλὰ στεναγμὸς ἐν εἶδει μεταμελείας ἐξῆλθε τοῦ στήθους του. Βεβαίως καὶ οὕτω πιστὸς ἐξήγησε τὸν στεναγμὸν τοῦτον οὐ Μαυρίκιος Σαινβικτώρ, καταγινόμενος τότε εἰς τὸ νὰ καλύψῃ τὸ σῶμα τῆς Μαρκησίας, διότι εἶπε·

— Κρῦμα ν' ἀποθάνῃ τοιουτοτρόπιας!..

— Θλίβομαι, σᾶς βεβαιῶ, κυρίως καὶ θαυμάζω τὴν ἀταραξίαν σας.

— Εἳν παρευρίσκεσθε ἀγαπητέ μοι εἰσαγγελεῦ, εἰς δοσας μάχας παρευρέθην ἐγὼ καὶ ἀνέβλεπτε ποταμοὺς αἰμάτων καὶ σωροὺς χιλιάδων πτωμάτων, δὲν θὰ σᾶς ἐπροξένει τοιαύτην ἐντύπωσιν ὁ θάνατος.

— Σᾶς πιστεύω, ἀλλ' ας ἐξέλθωμεν ἐντεῦθεν, διότι τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἔκουσίου θανατικῆς ἐκτελέσεως, ὅπως σεῖς τὴν καλεῖτε, μοῦ σπαράσσει τὴν καρδίαν.

— Ετήρησα τὴν ὑπόσχεσίν μου, κύριε Σαδώκ.

— Καὶ ἐγὼ θὰ ἐκτελέσω τὴν ἐδικήν μου.

— Αμα τῷντι ἔφθασεν ἡ δεκάτη καὶ πρὶν ἀκόμη τὸ ώρολόγιον τῆς ἀγορᾶς σημάνη, οὐ Σαδώκ ἔσχισε καὶ ἔκαυσεν ἐνώπιον τοῦ Σαινβικτώρ καὶ τοῦ μοιράρχου, εἰσελθόντος τότε κατὰ τὰ προσυμφωνηθέντα εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ Δαγγλῆ, τὴν σελίδα τῆς ἀναχριτικῆς ἐκθέσεως τὴν ἐνοχοποιοῦσαν τὸν Βίκτωρα. Άμα δὲ ἡ φλόξ τῆς λυχνίας κατέφαγε καὶ τὸ τελευταῖον αὐτῆς ἔγχος, ἔτειναν ἀμφότεροι τὴν χειρα πρὸς τὸν πρώην ἀξιωματικὸν τοῦ ἴππικοῦ, ἐκεῖνος δὲ κατὰ τὴν συνήθειάν του ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν συμπαθῆ ταύτην διάχυσιν μὲ τρόπον ἀπότομον μὲν ἀλλὰ πλήρη εἰλικρινέας, εἰπὼν ἐν ταύτῳ διὰ φωνῆς, ἥτις ἐπροξένησε φρίκην τῷ Σαδώκ.

— Φίλτατε Δαγγλῆ, μὴ μ' εὐχαριστήσ άκόμη, διότι μοὶ ἐναπολείπεται ἡ ἐκπλήρωσις καθήκοντος δυσχερεστάτου, ὅπερ ὅμως ἐλπίζω νὰ φέρω εἰς πέρας.

Ο μοιράρχος ἐκπλαγεὶς ἐνητένισε τὸν Σαδώκ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον.

Οι λόγοι τοῦ κυρίου Μαυρίκιου μοὶ ἐνθυμίζουσιν, εἶπεν, ὅτι τὴν ἐσπέραν ταύτην ὁ φείλομεν καὶ ἡμεῖς νὰ ἐκπληρώσωμεν σπουδαίαν ὑπηρεσίαν· ἡ ἀνάκρισις ἐπερατώθη, οἱ δικασταὶ συνήλθον, καὶ οἱ ἐν Καστελλίᾳ κακούργοι μᾶς ἀναμένουσιν.

— Υπάγετε, κύριοι, τιμωρήσατε τὰ ἐλεεινὰ ταῦτα ὅντα· σὺ δὲ, φίλε μου, μὴ φοβοῦ, δὲν θὰ ἀπομακρυνθῶ τους Βίκτορος.

XIX.

ΤΟ ΕΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΝΟΡΚΩΝ.

Τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν τῆς νυκτὸς ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ μορφοχος, ὅστις ἔξεπλήρου ταύτοχρόνως καὶ δικαστικὰ καθήκοντα, διευθύνθησαν εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ ὡρισμένην ἐν τῇ εἰσαγγελίᾳ αἰθουσαν τῶν συνεδριάσεων, ὅπου ἦσαν συνηγμένοι καὶ οἱ λοιποὶ δικασταί. Ήερὶ τὸ μέσον μεγάλης τραπέζης ἐκάθησεν ὁ Πέτρος Φραγκισκος Ἀυρόλης Δαγγλῆς, συνταγματάρχης τῆς χωροφυλακῆς καὶ γενικὸς ἀρχηγὸς τῶν κατὰ τὴν Καύσην καὶ Μοντοβάν στρατιωτικῶν δυνάμεων, δεξιόθεν δὲ καὶ ἀριστερόθεν αὐτοῦ οἱ δικασταί Γεράρδος Δορσῆ, Λέων Καμινέλης, ὁ σύμβουλος Δαρασῆς καὶ οἱ γραμματεῖς Δεσταμβίλ καὶ Φουρνέτιος.

Οἱ εἰσαγγελεὺς Σαδῶκ ὑπὸ τὸ φῶς δύο μεγάλων λαιμπτήρων ἀνέγνωσε τὴν ἔκθεσίν του καὶ διεξῆλθεν ἐν μέσῳ βαθείας σιγῆς τὴν ἴστορίαν τῆς μυστηριώδους συμμορίας. Ηὕκληματικὴ αὕτη ἐταιρία, κέντρον ἔχουσα τὴν μαρχησίαν καὶ εἰς τὸν κήπον αὐτῆς συνερχομένη, συνέκειτο ἐξ ὄγδοούρχοντα ἐξ ἀτόμων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων: ἔκαστος δὲ τῶν συνεταίρων εἶχε πλαστὸν δνομα καὶ διακριτικὰ σημεῖα τρία ἐρυθρὰ κρίνα ἐξωγραφημένα ἐπὶ τῶν βραχιόνων του. Καὶ πεντήκοντα μὲν ἐκ τῶν κακούργων εὑρίσκοντο εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης, ἐκτος ἑνὸς παλαιοῦ ναύτου, κατορθώσαντος νὰ διατρυπήσῃ τὸν τοῖχον τῆς φυλακῆς του καὶ δραπετεύσῃ εἰς τὸ δάσος τοῦ Μοντέκ, τὸν ὅποιον ἔως τότε αἱ ἀρχαὶ, ἀν καὶ πολλὰς καταβαλοῦσαι προσπαθείας, δὲν ἀνεῦρον. Ἐκτὸς τῶν πεντήκοντα τούτων οἱ λοιποὶ ἀμα ἀρξαμένης τῆς καταδιώξεως ἐγένοντο ἄφαντοι καὶ δὲν κατωρθώθη ἡ σύλληψίς των.

Ἐν ἰδιαιτέρῳ παραγράφῳ, δην τὸ δικαστήριον ἀπενευστὶ ἡκροάσθη, ὁ εἰσαγγελεὺς ὑπέδειξε τοῦ ἀοράτου ἀρχηγοῦ τὰς ἐνεργείας: ἔξεθηκε τίνι τρόπῳ παρευσκεύαζε καὶ ὡδήγει αὐτοπροσώπως τὰς ληστρικὰς ἐκδρομάς: διηγειρε δὲ τὸν θαυμασμὸν τῶν συναδέλφων του, διηγηθεὶς μὲ ὄποιαν καὶ ὄπόσην τάξιν οἱ λησταὶ ἔξετέλουν τὰς νυκτεριγὰς ἐπιόρο-

μὰς καὶ διεμερίζοντο τὰ λάφυρα. » Ὁ ἐπίφοβος οὖτος ἀρχηγὸς, ὁ εὐφύέστατος καὶ ἐνεργητικώτατος, προσέθηκεν ὁ κύριος Σαδῶκ, ἐπισπεύδων τὴν ἀνάγνωσιν διέφυγεν μετὰ τῆς συνενόχου του τὴν τιμωρίαν τῆς δικαιοσύνης, ἀλλ᾽ ἡ Θεία πρόνοια οὐδὲν ἐναπολείπει ἀτιμώρητον, διότι τὰ κύματα τοῦ Τάρνου, προλαβόντα τὴν καταδικαστικὴν ὑμῶν ἀπόφασιν ὑπεδέχθησαν τὰ πτώματα ἀμφοτέρων. »

Οἱ εἰσαγγελεὺς μετὰ τὴν ἥτορικὴν ταύτην ἀποστροφὴν μεγάλως συγκινήσασαν τοὺς δικαστὰς, ἐδικαιολόγησε τὸ ἀναποφάσιστον καὶ τὴν βραδύτητα τῆς δικαιοσύνης περὶ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ καταδίωξιν τῶν κακούργων, ὡς πρόφασιν τιθέμενος τὴν δεξιότητα τοῦ ἀρχηγοῦ, τὴν πονηρίαν τῆς μαρκησίας καὶ τὴν προδοσίαν τοῦ Ευπνητοῦ, ὅστις ἦν ἐκ τῶν δραστηριώτερων ἐργατῶν τῆς ἐγκληματικῆς ταύτης ἐπαιρίας. Ανακεφαλαιώσας δὲν στερον τὰ ρήθεντα ἐξέφερε τὴν γνώμην του γενομένην ὅμοφώνως παραδεκτὴν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου. Ἄφου δὲ ὑπεγράφη παρ᾽ ἀπάντων ἡ ἀπόφασις καὶ ἔξεπληρώθη καὶ ὁ τελευταῖος οὖτος τύπος, ὁ μοίραρχος διέταξε τὸν ὑπαστυνόμον νὰ εἰσαγάγῃ τοὺς καταδίκους, ἵνα ἀκούσωσι τὴν ἀνάγνωσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. Μετ' οὐ πολὺ ὁ Βιτάλης Τρεμολιέρ ἐπέστρεψεν ἄγων σιδηροδεσμίους τοὺς φονεῖς τῆς Βερνύ.

Οἱ Βραχομύτης, ὁ Ἔριφας καὶ ὁ Πιτόσχης ἐκάθησαν σιγῶντες καὶ τρέμοντες ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῶν ὑποδίκων ὁ δὲ πρόεδρος ἀπευθύνων πρὸς αὐτοὺς τὸν λόγον διὰ φωνῆς τραχείας, πενθίμως ἀντηχησάσης ὑπὸ τῶν θόλων τῆς ήμιφωτίστου ἐκείνης αἰθούσης, εἶπε,

« Πέτρε Βαλάτη ἡ Βραχομύτη, Ἰωάννη Λαπάρτε ἡ Ἔριφα καὶ σὺ Ἰωάννη Λαπλάστη ἡ Πιτόσχη, ὁμολογεῖτε σεῖς ἑαυτοὺς ἐνόχους τῶν κλοπῶν τῶν ληστειῶν καὶ τῶν φόνων τῶν ἐνδιαλαμβανομένων ἐν τῷ πρωτοχόλλῳ συμφώνως πρὸς τὰς ἐν τῇ ἀνακρίσει καταθέσεις σας; »

Τῶν τριῶν κακούργων κατανευσάντων, ὁ πρόεδρος ἀνέλαβε πάλιν τὸν λόγον.

— Τὸ ἐπαρχιακὸν δικαστήριον πεισθὲν περὶ τῆς ἐνοχῆς σας εἰς τὰ ρήθεντα κακούργηματα, τὰς κλοπὰς, μετὰ φόνου συνοδευομένας ἡ καὶ μὴ, καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν ληστείαν, τὴν ἐνεργηθεῖσαν ἐν

τῇ οἰκίᾳ καὶ κατὰ τοῦ ἀτόμου τῆς Γεωργίας Βερνύ, κατὰ τὴν θέσιν Βρεσσώλην τῆς ἐπαρχίας Λαγκεδώκ, λαβὸν δὲ ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ λοιπὰ κακουργήματα τὰ μηνυμούμενα ἐν τῷ πρωτοκόλλῳ, σᾶς καταδικάζει καὶ σᾶς παραδίδει εἰς χεῖρας τοῦ ἔκτελεστοῦ τῆς ἀνωτάτης δικαιοσύνης, ὅστις γυμνοὺς καὶ ἐσωκάρδιον ἀντὶ ἀλλῆς ἐνδυμασίας φέροντας, καὶ περὶ τὸν τράχηλον βρόχον ἔχοντας, θέλει σᾶς μετακομίσει διὰ τοῦ ἐπὶ τούτῳ φορείου εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ μητροπολητικοῦ ναοῦ· ἐκεῖ δὲ γονυπετήσαντες καὶ ἀνὰ μίαν μεγάλην λαμπάδα ἀνημένην κρατοῦντες θέλετε ὄμολογήσει δημοσίᾳ τὰ κακουργήματά σας, καὶ θέλετε ἐπικαλεσθῆ τὴν συγγνώμην τοῦ Θεοῦ, τοῦ βασιλέως καὶ τῆς δικαιοσύνης. Μετὰ ταῦτα θέλει σᾶς ἀναβιβάσει πάλιν ἐπὶ τοῦ φορείου καὶ θέλει σᾶς φέρει εἰς τὴν βασιλικὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως ταύτης, διὰ νὰ διαμελισθῆτε ζῶντες, ἀφοῦ προηγουμένως ὑποβλήθητε εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὅριζομένας διατυπώσεις.

Τοὺς δυστυχεῖς τούτους, τοὺς ὁποίους ἡναγκάσθησαν νὰ ἀπαγάγωσιν ἐπὶ τῶν χειρῶν βαστάζοντες, διεδέχθησαν οἱ φονεῖς τῆς Λαγράβης, θηριωθέστεροι καὶ ἀπαθέστεροι τῶν πρώτων. Καὶ ὁ μὲν Γρεναδιέρος ἐμάστα νικοτιανὴν ἐν πλήρει ἀταραξίᾳ, ὁ Καρλῆς διεμαρτύρετο διὰ τῆς σολοικοβαρβάρου Ζερνιακῆς διαλέκτου, ὁ δὲ Κουρελᾶς διὰ πολλῶν μορφασμῶν καὶ κλίσεων τῆς κεφαλῆς ἀπεκρίνετο εἰρωνικῶς εἰς πάσαν φράσιν τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως, καταδικαζούσης τοὺς μὲν δύο πρώτους εἰς τὸν διὰ τροχοῦ, αὐτὸν δὲ εἰς τὸν δι' ἀγγόνης θάνατον.

Μετ' αὐτοὺς ἐκάθισαν ἐπὶ τοῦ ὀλεθρίου θρανίου οἱ φονεῖς τοῦ Κορβίνου. Οἱ Μακρογιάννης καὶ ὁ Γουρέτας, ἀν καὶ προφάνεστατα ἀπεδεικνύετο ἡ ἐνοχὴ των καὶ αἱ κατ' αὐτῶν μαρτυρίαι ἦσαν σαφέσταται καὶ λίαν καταπειστικαὶ, οὐχ ἦττον ἥροοῦντο τὰ πάντα ἐπιμένως καὶ ὅριζον καὶ κατηρῶντο τὸν Λυκοπόδην, ὅστις μετὰ θερμῶν δακρύων ὠμοιόγει τὰ κακουργήματά των, διότι κατεδικάσθη καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν δύο συντρόφων του εἰς τὸν διὰ τροχοῦ θάνατον.

Τὸ δικαστήριον ἀκολούθως κατεδίκασεν εἰς θάνατον μὲν διὰ βρόχου γυναικα κλεπταπάδογον καὶ τὴν χολὴν μάγισσαν τοῦ Μοντέκ, εἰς δὲ μέχρις αἴματος ῥαβδισμὸν δημοσίᾳ εἰς τὰ κεντρικώτερα μέρη τῆς πόλεως

τὰς ωσαύτως κλεπταπάδόχους Ἀντωνιέταν καὶ Γαλιόναν, καὶ τέλος τοὺς ἑρήμην δικασθέντας τριάκοντα κακούργους εἰς τὸν διὰ τῆς σταυρώσεως θάνατον, τοὺς ἐξ αὐτῶν συνενόχους εἰς ἀειφυγίαν, τὴν δὲ μαρκησίαν καὶ τὸν Μαύρον εἰς εἰκονικὴν ἀπαγγόνισιν.

Οἱ δικασταὶ θέλοντες νὰ καταστείλωσι τὴν πρὸς τὸ κακουργεῖν τάσιν διὰ τοῦ θεάματος πολυειδῶν καὶ φρικωδῶν βασάνων, ἀπεφάσισαν, ὥστε ἀπασται αἱ ἀποφάσεις νὰ ἔκτελεσθωσι τὴν ἐπαύριον. Ὅθεν ὁ ἀκάματος εἰσαγγελεὺς ἐδίήλωσεν δtti θὰ διαγυκτερεύσῃ ἐν τῇ Εἰσαγγελίᾳ, ὅπως φροντίσῃ περὶ τῶν περαιτέρω, οἱ δὲ τυνάδελφοί του ἐπαινέσαντες τὸν ζῆλον καὶ τὴν δραστηριότητά του, ἀπεχώρησαν περὶ τὸ μεσονύκτιον, καὶ συνδιαλεγόμενοι περὶ τῶν θανατικῶν ἔκτελέσεων τῆς ἐπαύριον, συνώδευσαν τὸν μοίραρχὸν μέχρι τῆς θύρας τοῦ μεγάρου του.

Οἱ Δαγγλῆς κατείχετο ὑπὸ σφοδρᾶς συγκινήσεως τὸν ἡλεγγχεν ἡ συνείδησις καὶ μετενόει πικρῶς, καθὸ ἀνὴρ κατὰ βάθος τίμος καὶ δικαστῆς ἀμερόληπτος, ἐπὶ τῇ αὐστηρότητι ἦν ἐδειξεκατ' ἀνθρώπων ἀθωοτέρων ἴσως τοῦ υἱοῦ του. Τὴν πατρικὴν ἐπιείκειαν ἐθεώρει παρανομίαν, τὸ δὲ κακούργημα τοῦ υἱοῦ του, ἀφότου παρῆλθον οἱ περὶ τῆς ζωῆς τούτου φόβοι του, τοσούτῳ τῷ ἐφαίνετο τερατῶδες, ὥστε ἀπεφάσισε πρὸς τιμωρίαν νὰ τὸν καταδικάσῃ μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν του εἰς ἀειφυγίαν καὶ νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς τὰς ἀποκίας. Ἐνῷ δὲ ἐσχημάτιζε διὰ τοῦ νοός του τὴν ἀνέκκλητον ταύτην ἀπόφασιν, εἶδε τὸν Μαυρίκιον Σαινβικτώρ, ὅστις τὸν ἀνέμενεν ἐπὶ τῆς κλίμακος καταληφθεὶς δὲ ὑπὸ λυπηροῦ προαισθήματος τὸν ἐρωτᾶ ἀμέσως περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ υἱοῦ του, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀντὶ ἀποκρίσεως διευθύνεται πρὸς τὸν κοιτῶνα τοῦ πληγωμένου, δταν δὲ ἔφθασε πρὸ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, λαβὼν διὰ μᾶς τὴν χεῖρα τοῦ παρακολουθοῦντος γέροντος μοιράρχου,

— Δαγγλῆ, εἰπεν, αἰσθάνεσαι καὶ τώρα τὴν γενναιότητα ἐκείνην τὴν ὅποιαν ἐθαύμασα πρὸ τεσσαρακονταετίας, δταν συνεβαδίζομεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ; ..

— Ναι, τὴν αἰσθάνομαι!

— Εὰν εύρισκεσο ἀπέναντι τριῶν τηλεβόλων γεμισμένων διὰ σφαιριδίων θὰ ἐφώρμας, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν Φλανδρικῶν πολέμων, ἔφηπος καὶ κραυγάζων ἐμπρός; ..

— Ναι, ἀλλὰ πρὸς τί ἡ ἐρώτησις αὕτη;

- Διότι ή ήλικία, φίλε μου, ψυχραίνει τὸ λαιπωρος νέα μεθ' ὅσα σήμερον συνέβησαν, καὶ μάλιστα καθόσον ἡγαπᾶτο πολὺ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ της, καὶ μόνη αὐτὴ εἶχεν ἐπιρροήν τινα ἐπὶ τοῦ ἀτιθάσσου ἐκείνου χαρακτῆρος.
- Τιπαγε νὰ τὴν παρηγορήσης, σὲ περιμένει εἰς ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν θάλαμον.
- Καὶ σὺ μόνε πιστέ μου φίλε, τί θὰ πράξῃς; ..
- Θὰ ἔλθω μετ' ὅλιγον, διότι τώρα μοὶ ὑπολείπεται ἡ ἐκπλήρωσις χρέους τὸ ὅποιον δὲν ἀφήνω εἰς τὴν διάκρισιν μισθωτῶν ἀνθρώπων, μὰ τὴν πίστιν μου, ὥχι!
- Ο μοιραρχὸς περιεπτύχθη αὐτὸν ἐν κατανύξει, ἐνῷ ταυτοχρόνως προσεπάθει νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά του, ὕστερον δὲ αὐτὸς μὲν μετέβη πρὸς τὴν Θηρεσίαν, ὁ δὲ Μαυρίκιος παραλαβὼν τὸν γέροντα Φιάννην εἰσῆλθεν εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον καὶ ἐκλείδωσεν ἐσωθεν ἀσφαλῶς τὰς θύρας. Τὴν δὲ πρώταν τῆς ἐπαύριον ἀνδρες δύο μελανείμονες περιήρχοντο τὰς ὁδοὺς καὶ πλατείας τοῦ Μοντούβαν κωδωνίζοντες καὶ πενθίμως φωνάζοντες, «Προσκαλεῖσθε νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὴν κηδείαν τοῦ κυρίου Βίκτορος Δαγγλῆ καὶ τοῦ ἐξοχωτάτου ἄρχοντος Στανισλάου Λεζίνσκη λοχαγοῦ τῆς Πολωνικῆς φάλαγγος, τελεσθησομένην τὴν πέμπτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὴν ἐνοριακὴν αὔτῳ ἐκκλησίαν τοῦ ἄγ. Ἰακώβου. Δέεσθε ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν αὐτῶν!»
- ‘Αλλ’ ὁ ὄχλος ἤκιστα προσεῖχεν εἰς τὴν πένθιμον ταύτην ἀγγελίαν. Αἱ ἐπὶ τῆς βασιλικῆς πλατείας ἐστημέναι ἀγγόναι, οἱ παραχείμενοι τροχοί, τὰ μετὰ κρότου σχηματιζόμενα ἵκριώματα προεμήνυον αἴματηρὸν θέαμα, βασάνους καὶ ἀγωνίας θνησκόντων, ἐπομένως ὁ θηριώδης ὄχλος ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοιούτου θεάματος ἐκβαχεύσμενος, ἔτρεγε μετὰ βοῆς, ως ἄγριον κῦμα θαλάσσης, πρὸς τὸ Καστέλλιον. Η δὲ ἀνυπομονησία του μετ’ ὅλιγον ἐκορέσθη, διότι τὴν ἐννάτην ἀκριβῶς ὁ Γρεναδιέρος, ὁ Ἐριφας καὶ ὁ Πιτόσχης παρεδόθησαν εἰς τὸν ἐκτελεστὴν τῆς ἀνωτάτης δικαιοσύνης, ὅπις κατάτακεκανονισμένα τοὺς μετέφερεν ἀπέναντι τοῦ μητροπολίτικοῦ ναοῦ καὶ ἐκεῖ τοὺς ἡγάγκασε νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, τοῦ βασιλέως καὶ τῆς δικαιοσύνης, ὕστερον δὲ τοὺς ἐπαγγήγεγεν εἰς τὴν εἰρκτὴν, ὅπου ἔμελλον νὰ ὑποθηλθῶσιν εἰς νέας διὰ βασάνων ἀνακρίσεις ὑπὸ τοῦ ἀναμένοντος αὐτοὺς εἰσαγγελέως.
- Διότι η ἡλικία, φίλε μου, ψυχραίνει τὸ αἷμα καὶ τὴν καρδίαν, τὸ δὲ γῆρας συνεπάγεται δυστυχῶς τὴν ἀδυναμίαν!
- Συνέβη τοιοῦτόν τι εἰς σέ;
- Μέχρι τοῦδε, χάριτι Θείᾳ, ὥχι!
- Μὲ θεωρεῖς λοιπὸν ἀσθενέστερον καὶ ἀστατώτερον τῶν ἀλλων;
- ‘Οχι! καὶ πρὸς ἀπόδειξιν θὰ σοὶ ἀναγγείλω ἀγγελίαν θλιβεράν.
- Θλιβερωτέρας παρ’ ὅσα σήμερον ἡκουσα! Δὲν πιστεύω!..
- Η κατάστασις τοῦ Βίκτορος, φίλε μου, εἶναι ἐπίφοβος!
- Επειδύμουν νὰ ἴχουσον τὸν θάνατόν του!
- Έχεις τωόντι τὸν σκληρὸν τοῦτον πόθον, — τὸν δρόπον δύολογῶς ὅτι καὶ ἐγὼ δὲν ἐπικρίνω, διέτι δὲστιγματισμένος βίος εἴναι ἀφόρητος, — ἐπιθυμεῖς πραγματικῶς τὸν θάνατόν του;
- Ναι, ὄρκιζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ!
- Εγὼ λοιπὸν τότε σὲ διαβεβαιῶ ὅτι σφάλλεις, διότι ὑπόθες ὅτι ἡ εὐχή σου πάραυτα εἰσηκούετο; ..
- Θὰ ἔκλινον γόνυ ἀπέναντι τῆς βουλήσεως τοῦ Ψίστου, καὶ ἀφοῦ παρήχετο ἡ πρώτη δρμὴ τῶν δακρύων ... θὰ τὸν ἔδοξολόγουν!
- Άληθειαν λέγεις, Δαγγλῆ, ἀλήθειαν;
- Σὲ διαβεβαιῶ ἐν λόγῳ τιμῆς καὶ μὰ τὸν ἐπὶ τοῦ στήθους μου σταυρὸν τοῦ Ἅγιου Λουδοβίκου, τὸν δρόπον δὲν τολμῶ νὰ ἀτενίσω δσάκις σκέπτομαι τὸν ἄθλιον αὐτὸν υἱόν!
- Ο Θεὸς λοιπὸν σὲ εἰσήκουσε, φίλε μου, καὶ δύνασαι ἐπομένως νὰ θρηνήσῃς!..
- Απέθανε!..
- Απέθανεν ώς θὰ ἀπειθνήσκομεν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ὅταν ἡμεθα είκοσατεῖς.
- Τὸν δυστυχῆ! κρῖμα ὅτι δὲν εἶχε τὰς ἀργάς μας καὶ τὸ πρὸς τὴν πειθαρχίαν σέβας, ὅπως τὸ γοθιανόμεθα ἡμεῖς! Ήσκραι καὶ ἀνωφελεῖς ἀναμνήσεις! Ισώς ἐπρεπε νὰ μεταχειρισθῶ ἐξ ἀρχῆς ἀλλην μέθοδον διὰ νὰ δαμάσω τὸν κατὰ βάθος μὲν ἀγαθὸν ἀδάμαστον δὲ τοῦτον χαρακτῆρα!
- Ενθυμοῦ, Δαγγλῆ, τί οὐέσχεστο πρὸ διλογου, ἔσσο γενναῖος!
- Αμα παρέλθῃ ἡ πρώτη δρμὴ τῆς λύπης, θέλω δείξει, βεβαιώθητι, καὶ γενναιότητα καὶ αὐταπάρνησιν ἀλλὰ ἡ Θηρεσία! φαντάζομαι ὅποιαν ἀπελπισίαν αἰσθάνεται ἡ τα-

Ο ώστε περ ή Νέμεσις ἀκράδαιτος Σαδώκ προσεπάθησε τωντι καὶ δι ἀπειλῶν καὶ διὰ βασάνων καὶ διὰ τῆς πειθοῦς νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ μαρτυρήσωσιν ὅσα κακουργήματα ἔπραξαν, ποίους ἀλλούς συνενόχους εἶχον καὶ πρὸ πάντων ποῦ εύρισκοντο κεκρυμένα τὰ ἐκ τοῦ ἐν Βαστίδῃ Πύργου κλαπέντα ἀλλ’ ὅλα ἀπέβησαν μάταια διότι ἐκεῖνοι ἐπανέλαβον κατὰ λέξιν ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ ἀνακρίσει κατέθεσαν. Αφοῦ λοιπὸν ὑπέστησαν πολυειδεῖς βασάνους παρεδόθησαν εἰς τὸν δήμιον ὅστις ἀπαγαγὼν αὐτοὺς εἰς τὴν Βασιλικὴν πλατεῖαν, κατέαξεν αὐτῶν τὰ μέλη διὰ σιδηροῦ ροπάλου, καὶ τοὺς ἀνεβίβασεν ἐπὶ τοῦ τροχοῦ ὅπου καὶ ἐξέπνευσαν τὸ πρόσωπον πρὸς οὐρανὸν ἔχοντες ἀνεστραμμένον.

Τούτους παρηκολούθησαν εἰς τὸν θάνατον καὶ οἱ ἐπίλοιποι κακοῦργοι, ἐν μέσῳ τῶν χλωασμῶν, τῶν ὕδρεων καὶ τῶν λυσσωδῶν ἀλαλαγμῶν τοῦ ὄχλου, διὰ φρίκωδῶν βασάνων διαμελισθέντες ἐπὶ τροχῶν ἐζημένων εἰς τὸ κέντρον ἱκριώματος· κύκλῳ δὲ τοῦ ἱκριώματος τούτου ἀπὸ ἀγγοῦν ἐκρέμαντο τὰ πτώματα τοῦ Μακρογιάννη, τοῦ Κουρελᾶ, ἐνδός διαβοήτου κλέπτου καὶ τῆς μαγισσῆς τοῦ Μοντέχ. Τὸ φρικωδέστερον δὲ πάντων θέαμα ἦτο παιδίον ἐνδεκατέτες ἡμίγυμνον καὶ δεδεμένον ἐπὶ καθημαγμένου σκόλοπος, ὅπου ἐξεψύχουν οἱ κατάδικοι. Πρὸς τιμωρίαν μικρᾶς κλοπῆς, διαπραχθείσης ὑπ’ αὐτοῦ, τὸ δικαστήριον τὸ κατεδίκασε νὰ παρασταθῇ εἰς τὸ ἀνθρώπινον ἐκεῖνο κρεουργεῖον καὶ ὕστερον νὰ φυλακισθῇ ἐπὶ δεκατίαν εἰς τὸ σώφρονιστήριον τοῦ Ἀγίου Λαζάρου!

Τοικύτην τραγικὴν καὶ ἀπάνθρωπον λύσιν ἔλαβε τὸ δράμα τῆς μυστηριώδους συμμορίας· λέγομεν δὲ ἀπάνθρωπον διότι πραγματικῶς αἱ ἐπιβληθεῖσαι τιμωρίαι ἥσαν ὄλως ἄγριαι καὶ δυσανάλογοι κατὰ μέγα μέρος πρὸς τὰ διαπραχθέντα ἐγκλήματα.

Ἐνῷ δὲ ὁ δήμιος ἐξεπλήρου τὸ ἔργον του ἐπὶ παρουσίᾳ χιλιάδων θεατῶν, ἀπασα ἡ Μοντοβανικὴ ἀριστοκρατία εύρισκετο συνηγμένη ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀγίου Ιακώβου κύκλῳ πολυτελοῦς θολωτοῦ ἐπιστεγάσματος ὑπὸ τὸ ὄποιον ἔκειντο τὰ φέρετρα τοῦ Βίκτορος καὶ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ τοῦ εὐγενοῦς λοχαγοῦ. Ή κηδεία ἐτελέσθη ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ, παρόντων ὄλων ἐν γένει τῶν ὑπαλλήλων ἐν στολῇ καὶ συνοδευόντων τὰ λείψανα μέχρι τοῦ νεκροταφείου τῶν Δραγόνων τῆς Πολωνικῆς φάλαγγος καὶ ἐνὸς

τάγματος χωροφυλάκων· εἰς δὲ ἐκ τῶν δικαστῶν ἐξεφώνησεν ἐπιτάφιον λόγον, ἐνῷ ἐνεκωμίασεν εὐγλώττως τὰς ἀρετὰς τῶν θανόντων. Κατόπιν τῆς ἐκφορᾶς ταύτης ἡ κολούθει εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν καὶ τρίτον ἀλλὰ πενιχρὸν νεκροφορεῖον, ὅπερ ὡς ὑπέθεσεν ὁ εἰσαγγελεὺς, περιεῖχε τὸ λείψανον τῆς μαρκησίας. Μία τις περίστασις δύμως ἐκίνησε καὶ ἀλλων πολλῶν τὴν περιέργειαν, ἀλλὰ πρὸ πάντων τοῦ ὑπόπτου Σαδώκ, καὶ αὕτη ἦτον ἡ ἀπουσία τοῦ κ. Μαυρικίου Σαινιβικτώρ, τοῦ οἰκειοτέρου φίλου τῆς πενθούσης οἰκογενείας. Διατί ὁ φίλτατος τοῦ μοιράρχου δὲν συνώδευσε τὴν ἐκφορὰν, ἀλλ’ ἀγενχώρησε πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἥλιου, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Βονρεπώ, εἰς τὴν ἐξοχικὴν αὐτοῦ οἰκίαν; Τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τούτου, τὸ ὄποιον ἀπησχόλει τὸν κ. Σαδώκ, θέλουσιν εύρει οἱ ἀναγνῶσται μας εἰς τὸ ἀκόλουθον κεφάλαιον.

XX.

ΟΙΚΙΑ ΦΙΛΙΚΗ.

Πρὸς βορρᾶν τοῦ Μοντοβάν διαφαίνεται μακρόθεν ὅρος ὑπόλευκον, ἐνοπτριζόμενον χαριέντως εἰς τὰ ὕδατα τοῦ ταχυρρόδου Τάρνου, παρὰ τοὺς πρόποδας δὲ τοῦ ὄρους τούτου κεῖται πολίχιμον εὔμορφώτατον καὶ τόσω γραφικῶς τοποθετημένον, ὥστε ὁ βλέπων τούτο ἐνθυμεῖται τὰς περὶ τὴν Νεάπολιν μαγευτικὰς ἐξοχὰς τῶν Ἰταλῶν. Ωραιώτερον τούτου πανόραμα οὐδὲ εἰς τὴν Ἐλεβετίαν ὑπάρχει οὐδὲ εἰς ἄλλην τινα τῶν ὑπεραλπείων χωρῶν· ἀνάβηθι εἰς τι παρακείμενον τῷ πολιχινῷ ὑψωμα, στρέψον τὰ βλέμματά σου εἰς τὴν ὑπὸ τοὺς πόδας σου ἐκτυλισσομένην κοιλάδα, καὶ θέλεις ἀφεύκτως ἀναβοήσει ὑπὸ θαυμασμοῦ.

Περὶ τὰς ἐσχατὰς τῆς μικρᾶς ταύτης πόλεως τῆς ὑπὸ τοῦ Φιλίππου Αύγουστου ιδρυθείστης κεῖται ἐντὸς κήπου ταπεινὸς οἰκίσκος, κρυπτόμενος σχεδὸν ὑπὸ ἵτεων, ἀκακιῶν καὶ ἀλλων ὑψηλώματων δένδρων· δὲ οἰκίσκος οὗτος εἰς μὲν τὴν πρὸς τὴν ὁδὸν πλευράν του μίαν καὶ μόνην θύραν ὑλόφρακτον ἔχει καὶ παραθύρων ἐντελῶς στερεῖται, εἰς δὲ τὴν πρὸς τὸν κήπον καθαυτὸν πρόσοψιν ὑπάρχουσι δύο παλαιὰ παράθυρα καὶ ὑαλόφρακτος θύρα, ἀνοίγουσα ἐπὶ κατηρειπωμένης κλίμακος, τὴν ὅποιαν αὐτοφυής χόρτος, κισσός καὶ ἥλιοτρόπεια εἴχον πρὸ πολ-

λοῦ ώς ἐκ τῆς ἔρημώσεως καθ' ὄλοκληρίαν καλύψει. Τὰ παραθυρόφυλλα ἀρχῆθεν πρασινόχροα ὅντα, τώρα δὲ ὑπὸ τῆς πολυκαρίας καὶ τῶν βροχῶν σαθρωθέντα καὶ ἀπωλέσαντα τὸν ἀρχικὸν χρωματισμὸν, κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἀνοίγονται, διότι ἐμποδίζονται ὑπὸ τῶν ἔκατέρωθεν ἀναδενδράδων καὶ τῶν κλάδων πολλῶν ἄλλων ἀτάκτως ἀνερπόντων ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς οἰκίας φυτῶν. ὑπὸ δὲ τὴν στέγην πολλαὶ χελιδόνες ἔκτισαν τὰς φωλεάς των. Ὁ κῆπος ἡτον ἡμελημένος, καὶ ὅμως διὰ τὸ ὕφορον τῆς γῆς ἐκείνης, δίλγαι γαροφαλέαι καὶ τινα ἄλλα ἐντόπια ἀνθηθάλλουσιν, οὕτως εἰπεῖν αὐτομάτως, καὶ πολλὰ μάλιστα δένδρα σκιάζουσι μικρὰν δεξαμενὴν παρὰ τὴν εἰσόδον τῆς οἰκίας κειμένην. Πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου ὑπάρχει εὐρύχωρον ὅωμα συνεχόμενον μετὰ τῆς οἰκίας καὶ συγκοινωνοῦν μετ' αὐτῆς διὰ μικρᾶς θύρας ἐκεῖθεν κατοπτεύει τις ώς ἀπὸ σκοπιᾶς ὅλην τὴν πέριξ κοιλάδα.

Ἐπὶ τοῦ δώματος λοιπὸν τούτου δύο μῆνες μετὰ τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν, τὴν λαθοῦσαν χώραν ἐπὶ τῆς Βασιλικῆς πλατείας, ὁ Κ. Μαυρίκιος Σαινβικτώρ περιεπάτει ἀπὸ τῆς αὐγῆς τῆς πρώτης Μαΐου, καὶ συγνάκις ἰστάμενος ἐκύτταζε μετὰ προσοχῆς πρὸς τὴν λεωφόρον τὴν ἄγουσαν εἰς Μοντοβάν. Καὶ ἐπὶ πολὺ μὲν ἐφαίνετο δυσηρεστημένος καθότι δὲν ἔβλεπεν ἐκεῖνο τὸ ὅπιον ἐζήτει· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὅταν ὁ ἥλιος ἀνέκυψεν ἐκ τοῦ δρίζοντος, αἱ δὲ πρωτανὰ ἀναθυμιάσεις ἥρχισαν νὰ διαλύωνται, ἡκούσθη μακρόθεν κρότησις μαστίγων καὶ σύγκρουσις κωδωνίσκων.

— Τώρα βεβαίως δὲν ἀπατῶμαι, ίδού τους, ἔρχονται! ἀνέκραξεν ὁ γέρων πολεμιστὴς χαίρων καὶ τρίβων κατὰ τὸ σύνθημας τὰς χεῖρας εἰς ἔνδειξιν εὐχαριστήσεις ἀμέσως ὃς κατέβη καὶ διευθύνθη ἵνα ἀνοίξῃ τὴν μεγάλην θύραν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἔνων του· ἀλλ' ἐνῷ διήρχετο παρὰ τὴν δεξαερήν, εὐρέθη αἴφνης ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν Βονρεπώ. Ὁ πολύσαρχος θησαυροφύλακς δορυφορούμενος ὑπὸ τοῦ Λαπιέρου, τοῦ πιστοῦ αὐτοῦ Μένταρος, προέβαινε μειδιῶν, ἀλλὰ τὸ μειδιάμα τοῦτο ἐξηρτνίσθη ὑπὸ τοῦ ἔηροῦ καὶ ψυχροῦ ἥθους τοῦ οἰκοδεσπότου, ὅστις, μὴ φροντίζων νὰ ὑποκρύψῃ πόσον τὸν ἐστενοχώρει ἡ ἀπρόοπτος αὔτη καὶ ἀκαριος ἐπίσκεψις, ἐστάθη καὶ ὅργιλος ἀτε-

νίσας τὸν Βονρεπώ.

— Τί ἀγαπάτε; εἴπεν ἀπότομως, τί ζητεῖτε εἰς τὴν οἰκίαν μου;... Σᾶς εἶπον, μοὶ φαίνεται ἄλλοτε, διτι, ἀφ' ἧς ὥρας συνέβησαν τὰ ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἀρεως, πρέπει νὰ ὑπάρχη μεταξὺ ἡμῶν διάστασις ἵση μὲ τὸ μῆκος τῆς ῥάβδου μου.

— Άκουσατέ με, σᾶς παρακαλῶ, ἀγαπητέ μου φίλε, εἴπεν ὁ Μιχαήλ περίφοβος καὶ μηχανικῶς ὀπισθοχωρῶν.

— Φίλος σας δὲν εἶμαι, καὶ ἔχω κατεπίγουσαν ἐργασίαν· λέγετε λοιπὸν συντόμως, τί ἀγαπάτε;

— Κύριε, εἴπεν ὁ Λαπιέρος θαρράλεως, νομίσας κατάλληλον τὴν εὐκαιρίαν πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ αὐθέντου του, ὁ κύριος Βονρεπώ σᾶς φέρει κατεπείγουσαν ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ φίλου σας Δαρασσῆ.

— Λοιπὸν ἀς μοὶ τὴν δώσῃ, καὶ δοῦλός σας ταπεινός.

— Τί ἀνθρωπος! εἴπεν ὁ Βονρεπώ καὶ ἐξαγαγών ἐκ τοῦ κόλπου του τὴν ἐπιστολὴν ἐξέτεινε τὴν γεῖρα καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ μῆκος διὰ νὰ ἐγγειρίσῃ αὐτὴν ὅσον ἔνεστε μακρόθεν. Ὁ Σαινβικτώρ τὴν ἔλαβεν ἀνυπομόνως καὶ στρέψας τὰ νῶτα τὴν ἀπεσφράγισε· διελάμβανε δὲ τὰ ἔξης. «Φίλτατε Μαυρίκιε, σοὶ ἀναγγέλλω ἐν μεγίστῃ θλίψῃ ὅτι ἐν τῇ εἰσαγγελίᾳ τεκταίνεται σχέδιον μυστηριώδες, ἀφορῶν κατὰ μέγα μέρος καὶ σέ. Ὁ Σαδώκ έτοιμάζεται πρὸς ὁδοιπορίαν, λάβε λοιπὸν προφυλακτικὰ μέτρα, ὥστε νὰ προλάβῃς πᾶν ἐνδεχόμενον ἀπευχταῖον. Πρὸς τὸ παρόν ἐξηγήσεις σφρεστέρας δὲν δύναμαι νὰ σοὶ δώσω, ἀλλ' ὁ Βονρεπώ θὰ σὲ πληροφορήσῃ περὶ τῶν λεπτομερειῶν.»

— Η ἀνάγνωσις τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἐθορύβησε προφανῶς τὸν ἀπόστρατον, διότι συνθλίψεις ὀργίλως τὸ ἐπιστόλιον εἴπεν ἐν δυσαρεσκείᾳ.

— Καλῶς, μετὰ μεσημβρίαν μοὶ διηγεῖσθε ὅτι θέλετε, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν εἴμαι δοῦλός σας.

— Ο ἀξιώτιμος Βονρεπώ ἐνχαριστήσεις ὅτι ἐξεπλήρωσεν ἐν μέρει τὴν ἀποστολὴν του, ἡρκέσθη εἰς τὰ λεγθέντα καὶ ἀπεσύρθη, φαιδρότερος, ἐννοεῖται, παρ' ὅσον κατὰ τὴν ἔλευσίν του μία τις ὅμως παρατήρησις τοῦ Λαπιέρου διεσκέδασεν ἐν ἀκαρι τὴν χαράν του.

— Αὐθέντα, εἴπεν ὁ γέρων ὑπηρέτης, βυθίζων ἀσυστόλως τοὺς δακτύλους εἰς τὴν

ταμβακοθήκην τοῦ κυρίου του καὶ παραπλεύρως αὐτῷ συμβαδίζων, ἃς χαιρώμεθα διότι καλὰ τὸ κατωρθώσαμεν.

— Δέν εἶναι ἀλήθεια, Λαπιέρε;

— Πρέπει δίχως ἄλλο ν' ἀνάψωμεν μισήν λαμπάδα εἰς τὸν ἄγιον Μιχαὴλ τὸν προστάτην μας.

— Διατί ὅχι ὀλόκληρον;...

— Γόδιατί τὸ γνωρίζετε κάλλιστα.

— Ἐγώ, ὅχι μὰ τὴν ζωήν μου!

— Καὶ δύμας τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον, αὐθέντα, διότι ἡρχίσαμεν καλὰ, ἄλλὰ πῶς θὰ τελεώσωμεν;...

Ο Βονρεπὼ ἀντὶ ἀποκρίσεως ἔξεσε τὸ οὔσ.

— "Οταν αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος, δόστις εἴγαι ἡ βία ἐνσαρκωμένη, ἔξηκολούθησεν ὁ Λαπιέρος, μάθη ὅτι τὸ αἴτιον ὄλων αὐτῶν τῶν περιπλοκῶν καὶ τῆς στενοχωρίας του εἴναι ἡ δειλία μας, θ' ἀνάψη καὶ θὰ καύσῃ καὶ ἄλλοιμονον τότε εἰς ἥμας!"

— Λαπιέρε, ἀνεβόησεν ὁ Βονρεπὼ, σὲ διέταξα νὰ μὴ δηλῆς πρὸς ἐμὲ μὲ τόσην οἰκειότητα.

— Μπᾶ! τί πειράζει; εἴμεθα μόνοι.

— Ο χαμάλης αὐτὸς λησμονεῖ ἀδιακόπως τὸ ὄφειλόμενον πρὸς ἐμὲ σέβας;

— Εἳν μὲ ἡκούετε ὅταν σᾶς ἔλεγον...

— Σιώπα, χαμένε, καὶ περιπάτει ὡπίσω εἰς τὴν θέσιν σου.

— Όπίσω ἡ ἐμπρὸς ἀδιάφορον, ἐγώ θὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν.

— Δέν εὐχαριστοῦμαι νὰ τὴν ἀκούσω.

— Ἐγώ δύμας εὐχαριστοῦμαι νὰ τὴν εἴπω.

Ο Βονρεπὼ μένεα πνέων, ἐστράφη καὶ ἀνήγειρε τὸ ράβδον, ἀλλ' ἐνῷ ἡπείλει τοιουτορόπως τὸν Λαπιέρον, ἀτάραχον διαμένοντα καὶ ἔξακολουθοῦντα τὴν φίλονεκίαν, δύο ταχυδρομικαὶ ἀμάξαι μετὰ πατάγου κυλιόμεναι ἐπὶ τοῦ ἀγωμάλου λιθοστρώτου, ἔξτηλθον ἐκ παρακειμένης ὁδοῦ καὶ μετ' ὀλίγον ἐστάθησαν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Μαυρικίου Σαινβικτώρ. Καὶ ἐκ μὲν τῆς πρώτης ἐξ αὐτῶν κατέβησαν δύο κυρίαι πενθηφοροῦσαι, αἵτινες, κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ Λαπιέρου, ἡσαν ἡ Θηρεσία καὶ ἡ κυρία Δαλλιέ. Εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἀμάξαν εύρισκετο μόνος ὁ μοίραρχος, δόστις καὶ κατέβη μετὰ προφυλάξεως ὥσει ἐπεθύμει νὰ μὴ γίνη γνωστὴ ἡ ἔλευσίς του. Ο αὐθέντης καὶ ὁ ὑπηρέτης καταπάνταντες τὰς μεταξύ των

διαφορὰς μετὰ τὴν ἐμφάνισιν ταύτην καὶ συμφίλιωθέντες, ἀντίλλαξαν βλέμμα συνεννόησεως καὶ διευθύνθησαν παραπλεύρως τοῦ τούχου βαδίζοντες εἰς τὶ παρακείμενον ἔνοδοχεῖον ἐνῷ ὁ Μαυρίκιος Σαινβικτώρ κατεγίνετο πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἔνεγων του. Ἀλλ' ἀν καὶ ἔξεπλήρου τὰ καθήκοντα τῆς φιλοξενίας μετὰ μεγίστης προθυμίας καὶ πολυτρόπως προσεπάθει νὰ περιποιήθῃ τοὺς ἔνους του, γέφος δύμας ἐπεσκίαζε καὶ τῶν τριῶν νεοελθόντων τὰ μέτωπα. Καὶ ἡ μὲν Δαλλιέ ἐφάνετο ἀγήσυχος καὶ ἀνυπόμονος, ἡ Θηρεσία ματάίως προσεπάθει νὰ ὑποκρύψῃ τὴν κατέχουσαν αὐτὴν συγκίνησιν, ὁ δὲ Δαγγλῆς κατηφῆς καὶ περίσκεπτος μόλις διὰ μονοσυλλάβων ἐπεκρίνετο.

Η πρὸς πάντας δύσφορος αὕτη κατάστασις παρετάθη καὶ μετὰ τὸ πρόγευμα, ἔωσοῦ ὁ μοίραρχος, οὐ τίνος ἡ ἀνυπομονησίᾳ, οὐδέποτε ἀναχαιτιζομένη, ἐκορυφώθη τότε εἰς τὸν ὑπατὸν βαθμὸν, σταθεὶς αἴφνης ἐν μέσῳ τοῦ δώματος ὃπου περιεπάτει ἀπό τίνος ὥρας μετὰ τοῦ φίλου του.

Μαυρίκιε, εἴπεν ἀποτόμως, δὲν ἀντέχω πλέον! Προτιμῶ νὰ ὑποβληθῶ εἰς τὰ μαρτύρια τῶν καταδίκων παρὰ εἰς τοιαύτην ἀβεβαίότητα καὶ ἀμφιβολίαν. Λέγε, πρὸς τί μὲ ἔφερες ἐδῶ;...

— Δέν τὸ ὑποθέτεις Δαγγλῆ;

— Αν ὑπέθετον δι τὶ σὺ ὑπογοεῖς...

— Τί θὰ ἔκαμψες;...

— Δέν θὰ ἔμενον ἐδῶ μήτε ἐν τέταρτον τῆς ὥρας!

Πολὺ κακὰ σκέπτεσαι, διότι ἀν ὑπάρχη εὐσπλαγχνία ποῦ ἄλλοῦ θὰ εύρισκεται ἢ ὅχι εἰς τὴν πατρικὴν καρδίαν;

Οὐδέποτε θέλω λησμονήσει τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀθλίου ἐκείνου.

— Αφοῦ ἀπέθανεν ἐν μετανοίᾳ τί ἄλλο θέλεις; ἡ μήπως ἡ πατρικὴ δικαιοσύνη εἶναι αὐστηρότερα καὶ σκληρότερα καὶ αὐτῆς τῆς δικαστικῆς ἡτος τέλος πάντων κορένυται ὅταν ἴδῃ τὰ πτώματα ἀνηρτημένα ἀπὸ τῆς ἀγγόνης;

— Οχι! ἀλλ' ἀφοῦ παρῆλθεν ἡ πρώτη συγκίνησις ἐπήγεισα τὴν ἀπόφασίν του, καὶ δρκίζομαι εἰς τὴν τιμήν μου ὅτι καὶ ἐὰν ἡδυνάμην τώρα νὰ τὸν ἀναστήσω, δὲν θὰ τὸ ἔκαμπον...

— Πῶς! θὰ ἡρκεῖσο ν' ἀνοίξης τὸν τάφον του;

— Ναι, Σαινβικτώρ, παντάπασι μὴ ἀμφιβάλλεις περὶ τούτου.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον).